

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ

Βουνά ᾠηλά, βουνά ἰσκιερά, βουνά
Γυνά, βουνά πρασινισμένα,
Μικρὸς ἂν εἶμαι, αἰσθήματα τρανά
Γεννάτε μέσα μου καὶ ταιριασμένα

Μιάς ἐποχῆς πανάρχαιας, χρυσῆς,
Σδυστῆς, μὲ τρώγ' ἢ ἐνθύμησις κ' ἢ ἐλπίδα·
Μοῦ φαίνεται, βουνά, πῶς εἶσθε ἐσεῖς
Ἡ πρώτη καὶ ἡ μεγάλη μου πατρίδα.

Θαροῶ, σὲ τέτοια σκοτεινὴ ἐποχῇ,
Κρυμμένη σὲ καιρῶν ἀγνώστων βάθῃ,
Κατέβ' ἢ ὄνειρεμένη μου ψυχῇ
Κ' ἐφώλιασε 'ς τὰ ὕψη σας κ' ἐστάθῃ.

Κ' ἐστάθῃ κ' ἔζησε μὲ τοὺς αἰτοὺς,
Μὲ τοὺς πρωτόλουθους τῆς γῆς ἀνθρώπους,
Μὲ τοὺς ἀγρίους καὶ μὲ τοὺς δυνατοὺς
Ὡς ἀπάτητα λαγκάδια, 'ς ἄλλους τόπους.

Γι' αὐτὸ μὲ δέρνουνε καῦμοι κρυφοὶ
Ὅταν σπκῶνῶ πρὸς ἐσᾶς τὰ μάτια,
Σὲ κάθε ῥίζα σας, κάθε κορφή,
Καὶ 'ς τὰ πλευρά σας καὶ 'ς τὰ μονοπάτια.

Κι' ἂν εἶνε ἀλήθεια αὐτό, καὶ δὲν πλανᾷ
Κανένα μάγον ὄνειρον ἐμένα,
Βουνά ᾠηλά, βουνά ἰσκιερά, βουνά
Πρασινωπά, γαλάζια, φαιρισμένα,

Βουνά, γιγάντια παιδιὰ τῆς Γῆς,
Βουνά ἀνυπόταχτα, βουνά αἰώνια,
Ὅπως τὴ λάμψη τῆς αὐγῆς
Γιὰ χαμογέλοις, γιὰ στολὴ τὰ χιόνια·

Ὅπως θυμὸ σας φλογερὸ
Τὴν ἀστραπὴν, τὸ μαῦρο νέφος θλίψι,
Καὶ μίλημά σας τὸ γοργὸ νερὸ
Ποῦ μὲ βοῇ κατακυλᾷ ἀπ' τὰ ὕψη·

Πῶχετε χίλιαις γνώμας καὶ καρδιαῖς,
Κι' ἀγάπη καὶ χαρὰ καὶ περηφάνια,
Ὡς τὸν τοὺς ἰσκιούς σας, ταῖς εὐωδιαῖς,
Σὰν τὰ πουλιὰ, τὰ γρίμια, τὰ βοτάνια·

Πῶχετε τὴ δική μας τὴ ζωὴ
Καὶ τὰ ὀικία μας ἔχετε πρωτεῖα,
Κ' ἓνα σᾶς λείπει, κ' εἶσθε 'σὰ θεοί,
Κ' ἓνα δὲν ἔχετε: τὰ γιορτεῖα!

Βουνά τῶν ξένων τόπων σκοτεινὰ
Ποῦ γλυκοχαιρετίζεσθε μὲ τ' ἀστρα,
Κρυφτά 'ς τὴν καταχνιά παντοτεινὰ,
Ἀσώστα, ἀπάτητα κι' ἄπαρτα κάστρα·

Βουνά τῆς γῆς αὐτῆς ἐλλληνικᾶ,
Καθάρια, διάφανα, πελεκημένα
Ἀπὸ τεχνίτου χέρια γνωστικὰ
Ὡς μετρημένα ἀγάλματα ἓνα ἓνα·

Ποῦ κρύβετε τὰ μάρμαρα λευκὰ
Καὶ μοσχομυρισμένα τὰ λουλούδια,

Καὶ πῶς γερά ἀπ' ταῖς πέτραις, πῶς γλυκὰ
Κι' ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τὰ ἀλφειτικὰ τραγούδια,

Κι' ἀπὸ τὰ χαῦνα πλήθῃ μακρὰ,
Σὲ χρόνια σκλαβωμένα, μαῦρα, κρύα,
Ἐθρέψατε τοῦ Γένους τὴ Θεά,
Τὴν αἰθερόπλαστον Ἐλευθερίαν!

Βουνά ᾠηλά, βουνά ἰσκιερά, βουνά
Γεμάτα δύναμι, γεμάτα κάλλος,
Ὡ! δότε μου ἀπ' τὴ χάρι σας ξανά,
Καὶ κάμετέ με ὅμοιον μὲ σᾶς καὶ πάλι.

Καθὼς ἡ πρώτη ἀκτῖνα τοῦ οὐρανοῦ
Φωτίζει ἐσᾶς πρὶν φωτισθοῦν οἱ κάμποι,
Θέλω κ' ἐγὼ μέσ' 'ς τὸ δικό μου νοῦ
Τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ νὰ πρωτολάμπῃ.

Ἀπὸ τὰ ὕψη θέλω μαγικὸ
Τὸν κόσμον ἢ ματαίως μου ν' ἀντικρύζουν,
Τοῦ κόσμου τὴ βοή νὰ μὴ γροικῶ,
Καὶ πάθῃ ἀνάξια νὰ μὴ μ' ἐγγίξουν.

Καὶ θέλω οἱ στοχασμοί μου καθαροὶ
Νὰ μένουν, ὅταν τὰ χιόνια 'ς τὴ κορφή σας,
Καὶ νὰ θυμᾶται πάντα ἡ θλιβερὴ
Ψυχὴ μου πῶς ἐπλάσθηκε ἀδερφή σας.

Γιατὶ ἡ ψυχὴ μου ἐκλείσθη σὲ κορμὶ
Μισό, σκυφτό, 'ς ἓν ἄρρωστο κουφάρι
Κ' ἔχασε τὴν ἀκράτητην ὁρμὴν
Ὅπου τὴν εἶχε ἀπ' τὸ βορειᾶ σας πάρει.

Καὶ σὺν αὐτὸς ποῦ τοῦκοψαν κακοὶ
Οἱ ἄνθρωποι τὰ δυὸ πλατεῖα φτερά του
Καὶ σέρνεται καὶ πέφτει ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Καὶ δείχνεται περίγελο ἄνω κάτω,

Ἐτοί πολλαῖς φοραῖς κ' ἡ ἀνθρωπινὴ
Ψυχὴ κι' ἂν ζῇ κι' ἂν χάνεται ἐδῶ πέρα
Ἀπραγν καὶ δειλὴ καὶ ταπεινὴ,
Εἶνε γιατί ἔχασε τὸν πρῶτο ἀέρα.

Εἶνε γιατί λησμονήσε κι' αὐτὴ
Ἀπὸ ποῖο μέρος ἔφτασε, ποῖο χέρι
Τὴν πρωτοδηγήσεν, εἶνε γιατί
Ποῦ θὰ ξαναγυρίσῃ δὲν τὸ ξέρει.

Ὡ! κἂν ἐσεῖς, βουνά ᾠηλά, βουνά
Ποῦ μιὰ φορὰ τὸν ἥλιο ἐπρωτοεῖδα,
Κάμετ' ἐσεῖς νὰ μὴ σᾶς λησμονῇ
Ποτὲ ἡ ψυχὴ μου, ὦ πρώτη μου πατρίδα!

Καὶ κάμετε ἡ θωριά σας νὰ γεννᾷ
Αἰσθήματα μεγάλα, ταιριασμένα,
Σ' ἐμένα τὸν μικρόν, ᾠηλά βουνά,
Μὲ γιούλια καὶ μὲ ῥόδα πλουμισμένα.

Καὶ κάμετε νὰ ἐλπίζω πῶς θὰ ῥθῶ,
Μόλις ξεφύγω ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου
Στὰ ὕψη σας, νὰ ξανανταμωθῶ
Μ' ἐσᾶς, πατρίδα ἀληθινὴ δική μου!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.